

Τὸ Δελτίον δίδεται δωρεάν πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Ἑστίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς των. Διὰ τοὺς μὴ τοιοῦτους τιμᾶται ἐτησίως: Ἐν Ἀθήναις φρ. 4, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φρ. 5, ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. 7. — Προηγούμενα φύλλα πωλοῦνται πρὸς λεπτὰ 10.

Αἰτήσεις πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν, μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ τιμήματος τῆς συνδρομῆς, εἰσὶν ἀπαράδεκτοι.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

1053. Ἑστία. Ἐκδίδεται κατὰ κυριακὴν. Ἔτος Γ'. Τόμος Ε'. 4 Ἰουνίου 1878. Ἀριθ. 127 (75). Λεπ. 20 Ἀθήναι, γραφεῖον τῆς Ἑστίας, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 6, 4ον, σ. 353-368 Περιχόμενα: Πανομοίωτον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Νικολάου Ζωσιμά. — Οἱ Ζωσιμάδες — Εἰσαρμένια παύνια (συν. καὶ τέλος). — Περὶ ἱκανοποιήσεως, ὑπὸ Ε. Δ. Ροΐδου. — Περὶ τῆς ἀσθέντου ἡ τιτάου (συν) — Ὁ δεισθυτής τῆς «Σκιάδος». — Πῶς διηγήθη ὁ Καλῆμ — ἐφέντης τὴν ὑπόθεσιν τῆς Νόρμας, ἣν εἶδε παριστανόμενῃ ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. — Ἀληθεῖαι. — Ὑγιεινὴ: Μέσα προφυλακτικὰ κατὰ τοὺς καύσους.

1054. Κριτικὰ καὶ ἐρμηνευτικὰ εἰς Πλουτάρχου παραλλήλους βίους ὑπὸ Γρηγορίου Ν. Βερναρδάκη, διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας. [Ἐλήφθη ἐκ τοῦ «Δελτίου τῆς Ἑλληνικῆς Ἀλληλογραφίας» τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς Σχολῆς (Bulletin de Correspondance Hellénique de l'Ecole Française d'Athènes)]. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Πέτρου Παρῆ, 1878. 8ον, σ. 32.

1055. De la prophylaxie des maladies contagieuses. Variole, scarlatine, diphterie, rougeole et coqueluche à Athènes. Par. le Dr A. Zinnis, directeur de la Maison des enfants trouvés, membre de la Société Française d'hygiène de Paris, chevalier de l'Ordre Royal du Sauveur de Grèce. Athènes, Imprimerie de C. N. Philadelphien, 1878, 8°, p. 24.

1056. Catalogue des livres publiés en Grèce depuis 1873 jusqu'à 1877, rédigé sur l'invitation de la Commission pour l'encouragement de l'industrie nationale en Grèce par Démétrius A. Coromilas. Athènes, Imprimerie André Coromilas, 1878, 8°, p. 232.

1057. Die Griechen des Mittelalters und ihr Einfluss auf die europäische Cultur. Ein historischer Versuch von Demetrius Bikelas. Mit Bewilligung des Verfassers aus dem Griechischen übersetzt von Dr. Wilh. Wagner, Professor an der Gelehrentschule des Johanniums zu Hamburg. Gütersloh, 1878. p. 111. [Ἐκ τοῦ συγγράμματος τούτου, ὁδῶνος εὐρίσκειται ὑπὸ τὰ πιστῆρια καὶ γαλλικὴ μετάφρασις, φιλοπονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Αἰμιλίου Λεγράνδ, μεταφράζομεν τὸν ἐπόμενον πρόλογον τοῦ σοφοῦ μεταφραστοῦ κ. Βάγνερ: «Ἀποτελέσαντες ἀνεξάρτητον κράτος, ὁ σημερινοὶ Ἕλληνες εἶδον πολὺ ἀκριβῆ νὰ πληρώσωσι τὰς κατὰ τὴν δευτέραν δεκαετηρίδα τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐξεργασίας καὶ καθ' ἅπασαν τὴν ἑλληνικὴν ἐπαναστάσιν διατηρηθεῖσας συμπαιθείας τῆς Εὐρώπης, διότι ἐν μέρει ἐσχηρίζοντο αὐταὶ ἐπὶ πεπλανημένης ἰδέας. Ὁ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἐνθουσιασμός καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς κατὰ τὸν Τοῦρκον προσηγορία συνδρομῆ προήργοντο οὐχὶ ἐκ φιλανθρωπικῶν ἀπλῶς αἰσθημάτων οὐδὲ ἐξ οἴκτου πρὸς τοὺς ὑποδούλους καὶ καταταρανομένους, ἀλλὰ πρῶτιστά καὶ μάλιστα ἐκ τῆς ἰδέας οὗτι εἶχεν ἐπιστῆ ὁ καιρὸς νὰ ποτίσωσιν εἰς τοὺς ἀπογόνους — καὶ ἀπογόνους γνησίους καὶ ἀμειγρῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐθεώρων τοὺς νῦν, — ὅσα εἰς τοὺς προγόνους ὤφειλεν ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμός.

Ἀλλὰ ταχεῖα ἐπῆλθεν ἡ ἀπόφνωσις. Πρὸ τῆς γυναικῆς πραγματικότητος κατέπεσεν ἡ ἀγλῆς τῶν ἐνθουσιωδῶν ὄνει-

ρων τῶν σπυσαίντων ἀ μεταβῶσιν εἰς τὴν χάρων ἐκείνην φιλελλήνων, καὶ οἱ πλείστοι ἐπανέκαμψαν ἐντελῶς νήφοντες εἰς τὰς ἑαυτῶν πατρίδας, οὐχὶ σπανίως δὲ μὲ τὴν καρδίαν πεπληρωμένην ὀργῆς καὶ μίσους κατὰ τὸν Γραϊκὺλων. Ἡ δὲ ἱστορία τοῦ νέου βασιλείου, κράτους ἀμόρφου, οὐ τὰ μὲν μέλη ἦσαν μέλη νάνου, αἱ δ' ἀξιώσεις γίγαντος, δὲν ἦτο δυνατόν βεβαίως νὰ συντελέσῃ πρὸς ἀναζωπύρῃσιν τοῦ φιλελληνισμοῦ. Ἐπειδὴ δὲ πᾶν ἰδανικόν, ἔχει καὶ τὴν ἀντίθετον αὐτοῦ ὄλικήν ὄψιν, ἀνεκαλύθη τάξις, εὐθὺς ὡς ἡ νεώτερα Ἑλλὰς παρέσχεν ἀφορμὰς παραπόνου εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ χρηματιστήρια, ὅτι οἱ καθ' ἡμᾶς Ἕλληνες μόνον τὰ ἐλαττώματα τῶν παλαιῶν ἐκληρονομήσαν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἀνεφάνη ὁ Φαλλμεράουερ καὶ πάντες, δυσηραστημένοι κατὰ τῶν Ἑλλήνων, εὐμενὲς ἔτεινον οὐς εἰς τὸν σαθρὸν αὐτοῦ ἱστορικὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι «τὸ Ἑλληνικὸν γένος τέλειον ἐν Εὐρώπῃ ἐξηφανίσθη» καὶ τότε πάντες ἐνόμισαν ὅτι κατενόησαν διατὶ οἱ νεώτεροι Ἕλληνες διεκρίνοντο μόνον διὰ τὴν ἑλλειψίν τῶν παλαιῶν ἐλληνικῶν ἀρετῶν. Προθύμως δ' ἐπειθοῦντο ἀκούοντες ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ ἠρωικὰ κατορθώματα, ἅτινα ὡς ἀπαύγασμα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἀνδρείας ἠδύναντο νὰ ἐκληρωθῶσιν, οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἐπὶ τέλους ἢ ἀποτελέσματα ἀξέστου πολέμου δεξιότητος τῶν ἀρειμανίων Ἀλθανῶν, οὐς ἡ φορὰ τῶν περιστάσεων κατέστησε κατὰ τὴν ἐπαναστάσιν συμπολεμιστὰς τῶν ἐλληνοιστῶν λαλοῦντων Σλάβων ἐκείνων!

Ὅτε ἐνθουσιασμοὶ τῶν φιλελλήνων καὶ ἡ παντελῶς τὴν διάσωσιν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἀρνούμενη θεωρία τοῦ Φαλλμεράουερ ἦσαν ἀναμφισβήτητος ὑπερβολαί, καίτοι αὐτὴ τὴν συνέπεια τῆς φυσικῆς ἀντιδράσεως ἣν ἐγέννησεν ὁ ἐξαλλος ἐκείνων ἐνθουσιασμός. Ὡς δὲ εἰς παρομοίας περιστάσεις πάντοτε συνήθως συμβαίνει, ἡ ἀλήθεια ἐκείτο ἐν τῷ μέσῳ.

Δέον ὅμως νὰ μὴ παραγνωρίσωμεν ὅτι οἱ παράτολμοι ἰσχυρισμοὶ τοῦ πολλαχῶς ὑδρισθέντος Φαλλμεράουερ συντελέσαν εἰς ἀκριβεστέραν καὶ ἐντελεστέραν τῶν πραγμάτων ἐξερευνήσιν ἀμειώτος οὕτως ἐναπολείπεται ἡ ἀξία αὐτοῦ, ἱκανὸν μάλιστα μέρος τῆς ἀληθείας εἰς τὰς ἐρεῦνας τούτου ὀφείλεται.

Καὶ ἀναμφισβήτητον μὲν εἶναι ὅτι ὁ λαὸς ὅστις ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἐκλήθη αἰθὶς Ἑλληνικὸς καὶ ὅστις ἀρχομένου ἐστὶ τοῦ παρόντος αἰῶνος ἱκαλεῖτο Ῥωμαῖκός, ἔχει πολὺ τὸ σλαβικὸν αἷμα, καίτοι ὁ βαθμὸς τῆς μίξεως τῶν δύο στοιχείων διαφέρει κατὰ τόπους, καὶ εἰς τινὰ μάλιστα μέρη ἔμεινε σχεδὸν ἀμειγρῆς τὸ ἑλληνικόν βεβαιόδημα ἐπίσης, ὅτι οὐδ' ἐπὶ τοῖς ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἐξηφανίσθη τέλειον ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς χώρας, οὐδὲ τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον ἐξενωτίθη. Οὐδεμίαν ἀμφισβήτησιν περὶ τούτου καταλείπουσιν αἱ ἐπιμειψεῖς ἔρευναι τοῦ Φίνλαϊτ, τοῦ Καρ. Χόφφ καὶ ἐτέρων, ὡν πάντων τὴν ἐργασίαν συνεχώνησεν ἰσχύτως ὁ Ἐρτσσεργ ἐν τῇ ἐξαίρετῳ αὐτοῦ ἱστορίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς παύσεως τοῦ ἀρχαίου βίου, ἧς μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν τρεῖς τόμοι. Ἀπορριπτέα ὅλως κατεδείχθη ἡ τοῦ Φαλλμεράουερ ὑπόθεσις, ὅτι οἱ εἰς Ἑλλάδα ἐπιδραμόντες Σλάβοι ἐξελλήνωθησαν κατὰ τὸν μεσαῖον ὑπὸ τοῦ Βυζαντίου. Ἡ ἑλληνικὴ ἐθνότης ζῆ καὶ θὰ ζῆσῃ μεθ' ὅλα τὰ προσκλήματα, ἅτινα εἰς τὴν πρόσοδον καὶ ἀνάπτυξιν αὐτῆς παρεμβάλλουσιν ἢ ἰδιοτελῆς πολιτικῆς τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ νῦν ἀπροκαλύπτως ἐπὶ τέλους ἐκδηλουμένη ἐχθρότης τῆς Ρωσσίας. θὰ ζῆσῃ μεθ' ὅλα τὰ ἀναμφισβήτητα ἐλαττώματα καὶ ἀδυναμίας τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος τῶν Ἑλλήνων, ἅτινα καταφανέστατα καθίστωνσιν ἕτερα λαμπρὰ αὐτοῦ πλεονεκτήματα, οἷά εἰσιν ἡ ἐνθουσιώδης αὐτοῦ τάσις πρὸς πᾶν τὸ πνευματικὸν καὶ ἰδανικόν, ὁ πρὸς μὸρφωσιν ὄργανός, ἡ προσήλωσις εἰς τὸν τόπον του καὶ τὴν οἰκογένειαν, καὶ ἡ ἔφοχος αὐτοῦ δραστηριότης καὶ ἡ πρακτικὴ δεξιότης.

Πρέπει μόνον ὁ Ἕλληνας τῆς παρούσης ἐποχῆς νὰ παλαγγῆ τῶν ἀπαιτητῶν ἰδεῶν, ἃς ἔτρεπον οἱ φιλελλήνες. Πρέπει νὰ μὴ ζητῇ νὰ ἐπιβληθῇ ὡς ἀπόγονος τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων, οὐδὲ ν' ἀναμείνῃ ὅπως εἰς αὐτὸν καταλογίσωμεν τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν ἀξίαν τῶν ἀρχαίων. Ἄς καταλάβῃ αὐτὸς διὰ τῶν ἰδίων δυνάμεων τὴν οἰκείαν θέσιν μεταξὺ τῶν λαῶν τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, καὶ ἃς μὴ περιμένῃ, νομίζων

οτι θα δυνθη ακοπως να παρεισδυση εις θεσιν προητοιμασμένην αυτην!

Πολλή όμως τεκμήρια μαρτυρούσιν ότι πρό πολλού ήδη οι νυν Έλληνες κατέλιπον τα τοιαύτα όνειρα. Και άσμενίζουσι μὲν αυτοκαλοούμενοι έτι απόγονοι τών αρχαίων, αλλά τίς θύαται να κατακρίνη αυτούς; Νά τοῦτο; Εμφανει τις άσμενός εις την έαυτοῦ γενεολογίαν, και άρ οὐ παραιτηθη τών εκ ταύτης άπορροισμών άξιώσεων. Όταν δ' οι νεώτεροι άνειψουσιν εις τούς αρχαίους, ών εστὶ διάδοχοι επί τού κλασικού της Έλλάδος έδαφους, όπως έντεῦθεν άντλήσωσι δυνάμεις πρὸς μίμνησιν τών μεγάλων άρετῶν έκαίνων (άλλά συμπτάνων, έννοείται, τῷ πνεύματι τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ), άνειπεικής και άδικος όλως έσται ὁ πειράσμενος; να μειώση την ήδονήν ήν εις τούτο εύρίσκουσιν οί νεώτεροι Έλληνες.

Έν τῶν τεκμηρίων οτι νυν εν Έλλάδι ήρχισαν σαφώς να κατανοήσι την θέσην αὐτῶν εν τῇ αρχαιότητι και τοις νεωτέροις χρόνοις, εἶναι και η σπουδή μεθ' ης κατά την τελευταίαν εικόνασθηρίδα έτραπήσαν εις έρυσαν τοῦ ελληνικοῦ μεσαιώνος. Αί έργασίαι τοῦ Γάλλου Βυσῶν, τοῦ Γερμανοῦ Χόπφ, τοῦ Άγγλου Φίνλαυ, εύρον παρὰ τοις Έλλησι ζηλωτάς και οδυρ μίμητάς άπλως. Αί εύρείαι και σιδηράν άληθώς φιλοπονίαν μαρτυροῦσιν μελέται του Κοιν. Σάθα, - οῦ ή Μεσαιωνικὴ βιβλιοθηκή ης έξεδόθησαν μέχρι τοῦδε εξ άξιοῦ λόγου τόμοι, η Τουρκολογία, τὰ Έλληνικὰ άνέκδοτα κλπ. έπέχυσαν πανταχῶθεν φῶς εις έποχῇν, περί ης σποραδικῶς μόλις εἰσεφύρον όλίγα, - εἶναι έπιστημονικαί έργασίαι μεγίστης σημασίας, εν αἷς παντελῶς έλλείπει τὸ εν τοις έργοις τοῦ Ζακαρλίου πομπῶδες της φράσεως, καιτοι οὐδαμῶς επινουσμέν να διακρισθη τῆσιν την ιστορικὴν του τελευταίου ζήσαν.

Έχατῶς δὲ έκτῆτατο η Έλλάς την πεντάτομον 'Ιστορίαν τοῦ ελληνικοῦ έθνους τοῦ καθηγητοῦ κ. Κ. Παπαρηγοπούλου, έργον μακαδικὸν εις τὸ είδος του, οὔ προσάμοιον σπερταί και αὐτῇ η ημετέρα φιλολογία. Έν ταύτῃ, επί τῷ βάσει άσφαλῶν πηγῶν και εις βρος γλαφυροτάτων, έκτίθειται η ιστορία τοῦ έθνους εις ενιαίον σύνολον, πεισικωτάτη απόδειξις οτι ὁ ελληνισμὸς εστι ζῆσι!

Αἱ σχέσεις και ὁ σύνδεσμος της νυν Έλλάδος μετὰ της αρχαίας δὲν είναι δυνατόν να έκτεθῶσιν εν όλίγαῖς λέξεσι. Γνωστὸν οὐδὲ ὅ αρχαίος τοπικὸς ελληνισμὸς τῶν κλασικῶν χρόνων προσέλαβε διὰ τῶν κατακτετήσεων τοῦ Άλεξάνδρου κοσμοπολιτικὸν χαρακτήρα και ἀπολέσας διὰ τούτο και άνάγκην την έθνικήν αὐτοῦ χροίαν κατόπιν πνευματικῶς τερρος. Κατ' αντίθεσιν της ελληνικής καλούμεν συνήθως την νέαν αὐτήν περίοδον της ελληνικής ιστορίας ελληνιστικὴν. Αὕτη διατρέθη εις δύο κύρια τιμήματα: εις τὸν άλεξανδρινὸν ελληνισμὸν και τὸν ελληνισμὸν τῶν ἐπὶ τῶν ρωμαίων αυτοκρατορῶν. Οἱ πρώτιστοι αντιπρόσωποι της νέας ταύτης τῶν πνευμάτων διευθύνσεως καθήγοντο οὕχῃ εκ της κυρίας Έλλάδος, άλλ εκ χωρῶν μη ελληνικῶν τῶν κατ' αρχάς, ταχθεισῶν δ' εἴτα ὑπὸ την κυριαρχίαν τῶν ελληνικῶν πνευμάτων. Οἱ απόστολοι της ταυτῆσ παιδείας εἶναι οὕχῃ πλέον Έλληνες (Graeci) αλλά Γραικοὶ (Graeculi), εις τούτους δὲ και οὕχῃ εις τούς κατοίκους της Έλλάδος αναφέρονται αἱ δραμεῖαι: έκφράσεις, αἱ άπαντῶμεν παρὰ τοῖς Ρωμαίοις συγγραφεῦσιν. Η αρχική παραγωγική δυνάμεις τῶν κυρίως Έλλήνων άπαιρεθείσας της έλευθερίας αὐτῶν κατέπρεσαν εις λήθαργον και μόλις ἀπὸ καιροῦ εις καιρὸν άουπνοί ένίστε. Άλλ' ήν άκούστωσι ισχυρὰ η παρόρμησις η πηγάζουσα εκ της επί του ελληνικοῦ, ιδιαιτέρως δ' επί του ἱονικοῦ και άττικοῦ έδαφους, άναπτυχθείσας μορφώσεως όπως παραγγῆ παρὰ τοῖς εἰναις ελληνικήν έχουσιν χροίαν ελληνιστικὴν φιλολογίαν.

Και έτι πλέον είχαν άκοῦσιν δυνάμιν όπως με την πάροδον του χρόνου μεταδίλη την έννικότητα του ανατολικῶ κόσμου και εξελληνίσθη αὐτὸν. Απὸ της δευτέρας μ. Κ. έκαιονταετηρίδος τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτος εἰδικάθη εις τὸ λατινιστὶ λαλοῦν δυτικὸν και εις τὸ ελληνιστὶ λαλοῦν ανατολικὸν μέρος.

Κατὰ φυσικὸν δὲ λόγον και εν τῇ όψει δὲν έλαλείτο πανταχοῦ η λατινική τῶ Κικέρωνος, οὐδ' εν Άνατολῇ η ελληνική του Δημοσθένους, όπως οὐδ' εν Σερβίῃ και Βαυαρίῃ λαλείται πανταχοῦ η γερμανική του Γκαίτε και του Σχίλλερ. Όμιλοιν όμως γλώσσας, εξ ὧν με τὸν καιρὸν παρήχθησαν αἱ

ρωμανικαί (νεολατινικαί) γλώσσαι και η νεοελληνική άρ' άλλου.

Έκχριστιανισθέντος τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους, ὁ ρωμαϊκὸς εκείνος ελληνισμὸς, ὅστις κύριον χαρακτήρα έχων την ένότητα του πνεύματος, έσπερείτο βάσειως έθραιότερας της έθνικής ένότητος, ὁ ελληνισμὸς νέαν έλαβε τροπήν. Αντικατέστησεν αὐτὸν ὁ χριστιανικὸς ελληνισμὸς, ὁ κοινὸς ἀπὸ της νέας πρωτεύσεως τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους επικληθείς βυζαντινισμός. Οὐδὲν έτερον δ' έστιν αὐτὸ: η η εξακολούθησις του ρωμαϊκοῦ ελληνισμοῦ, χριστιανικήν χροίαν προσλαμβάνοντος.

Η τελευταία περίοδος τοῦ ελληνισμοῦ λοιπόν, μετ' λαμβανόμενον ὡς έθην του έθνισμοῦ, έκτείνεται μέχρι τῶν νεωτάτων χρόνων, θάναται τις μάάλιστα εἰπεῖν μέχρι της εξακοῦσθεισας του νυν βασιλείου...

Έκτῆθεν η επανástασις, και σύν αὐτῇ άληθῆς παλιγγενεσία τοῦ ελληνικοῦ λαοῦ. Ο λάος οὗτος εἶχε παρὰ σκεπτασθῆς της ύπάρξεως αὐτοῦ ἀπὸ καιροῦ εις καιρὸν, και τούς ρωμαϊκοῦς και τούς βυζαντινοῦς χρόνους, συγκνότερον δὲ επί τουρκοκρατίας' άλλ επέλειπεν αὐτὸ η άναγκαία δυνάμεις, όπως άνακτησθῆται αὐθάρκτων δυνάμειν. Έυθυχῶς κατὰ την ελληνιστικὴν βυζαντινὴν περίοδον διετηρήθη η γλώσσα, καιτοι διη κλεισά αὕτη, δι' ης οί σημερινοὶ Έλληνες έκείλων ν' άνοίξωσι τούς θησαυροῦς της αρχαίας ελληνικής μαθήσεως, ην έσχωρασμένη και παραμφορημένη μικρόν, δὲν εἶχε όμως και άποθῆ έντελῶς άχρηστῶς. Διὰ της γλώσσας διετηρήθη η έθνική συνείδησις. Αμα διη άνακτησίς της έλευθερίας εἰσῆλθεν ὁ ελληνισμὸς εις νέαν, την νεωτέτην αὐτοῦ περίοδον, ήτις εἶσιν αὐθεις εννεκῆ την νεοελληνικήν, ήτις διὰ τοῦ εθνικοῦ αὐτῆσ χαρακτήρος διακρίνεται της ελληνιστικής βυζαντινῆς.

Τὸ άνά χειρὰς τοιμέδιον τοῦ Έλληνος συγγραφέως, οὔ μεταφραστὴν παρίεμεν εις τὸ γερμανικὸν θεμῶσιον, εἶναι συμβολῆ πρὸς ὀρθὴν έκτίμησιν της βυζαντινῆς εποχῆς. Πεπλοῦμεν δ' οτι οί σμικρὸν παρήγει τὸ ενδιαφέρον, ως έργον Έλληνοσ εμπροσθῶς και σπουδαίου, άππλλαγμένου δ' υπερβολικῶν ιδεῶν. Δημοσιευσθὴν τὸ πρῶτον εν Λονδίῳ τῷ 1874 ὑπὸ τὸν τίτλον Περὶ βυζαντινῶν, εν εἴδει διαλέξεων άπαγγελθεισῶν εν τῷ ελληνικῷ συλλόγῳ Μασσαλίας, σπουδαίως εξετιμήθη διὰ την ελλικρινῆ και έλευθερίον αὐτοῦ γλώσσαν. Ο γερμανὸς μεταφραστῆς, τῇ συνεπινοῦσι τοῦ συγγραφέως, μετέβαλε τὸ είδος της συγγραφῆς ἀπὸ διαλέξεων εις πραγματείαν, έτροποποίησε χωρὶα τινά, δι' Έλληνας αποκλειστικῶς προωρισμένα καταλληλότερον εις Γερμανοῦς και προσέθετε μερικὰς σημειώσεις. Ο κύριος Βικελὸς ὑπέχει φυσικῷ τῷ λόγω μόνος την εὐθύνην τῶν δ' αὐτοῦ έκπερρωμένων γνομῶν ὁ μεταφραστῆς πολλαχοῦ δὲν συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ, εις τὸ αὐτὸ όμως και οὔτος καταλήγων συμπεράσματα, πιστεύει, οτι έπίσθη ήδη ὁ καιρὸς να καταπέσωσι πρὸ τῶν πραγμάτων πολλαί παλαιαί και κοιναί πεπληνημένα δοξαῖαι περί τῶν Έλλήνων τοῦ μεσαιῶνος και περί τῶ κράτους και τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν. Πρὸ παντός όμως εύχεται όπως αὐτοὶ οί Έλληνες εξακολουθοῦσιν άναγνωρίζοντες οτι δὲν είναι βυζαντινοί, οὐδὲ πρέπει τοιοῦτοι να γίνωσι ποτε, έν ενπιθυμῶσι να καταλάβωσι θέσιν εν τῇ χορείῃ τῶν νεωτέρων έθῶν' οτι δὲν πρέπει όμως και να λησμονήσωσιν οτι τὸν ελληνισμὸν αὐτῶν παρέλαβον εκ χειρὸς τῶν βυζαντινῶν, δέον δὲ επιμελῶς να έρευνῶσι την εποχὴν εκείνην, και αἰετὰ διδάγματα αὐτῆσ να έχωσι πρὸ ὀφθαλμῶν. Οἱ σημερινοὶ Έλληνες δὲν είναι άπλῶς προὶν τῶν παρελθόντος, αλλά και λάος του μέλλοντος, και βεβαίως μέλλον εύρὸ έκτείνεται πρὸ αὐτοῦ.

W. WAGNER.

Μετεωρολογικὸν δελτίον τοῦ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Table with 5 columns: Π.Ε., Βαρῶμ., Θερ., Καλ., Άν. and Παρατηρήσεις. It contains meteorological data for various dates from May 24 to June 30, including pressure, temperature, and wind direction.

ΧΡΗΜΑΤΙΚΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Financial market data for Athens, 2nd June 1878. Includes tables for government loans (ΔΑΝΕΙΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ), exchange rates (ΠΙΣΤΩΤ. ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΤΑΙΡΙΑΙ), and exchange rates (ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ). It also contains sections for bank rates (ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ) and market news (ΕΞΕΝΑΙ ΑΓΟΡΑΙ) for Constantinople.

Αλληλογραφία της Εσπίας. Οι πλέον άφρημένοι και άπρόσικτοι θεωροῦνται οί σοφοί, εξ ὧν σὰς μνημονεύομεν τὸν Βουδὲ και τὸν Ακρονταῖν. Έγὼ ποτε εἰργάσθη ὁ πρώτος εν τῷ γραφεῖ ὲου, ὁ δηρητής του έντραμος τῇ άνήγγειλε ὡς εκάστῃ η οἰκία' ὁ σοφὸς άπεκρίθη εἰπὸ τὸ πρὸς την κυρίαν' ήθεύρεις, οτι έγὼ δὲν προντίωμαι περὶ οικιακῶν υποθέσεων. Ο Ακρονταῖν είχαν υἱόν, ὅστις άνατράφη εκτός της οἰκίας και τὸν ὅποιον δὲν εἶδεν επί πολλα έτη τῷ παρήγγειλε λοιπόν να ερεθῆ κατὰ την δεινα ήμέραν και ὡραν εις ὄρισμένον τόπον ὅπως διαλεχθῆ μετ' αὐτοῦ. Φθάσας εις τὸ μέρος εκείνο, έλησμώνησε την αἰταν της άφίσεώς του επί τσοσῶν ὡστε οὐδὲ άναγνώρισε τὸν υἱόν αὐτοῦ, αλλά πολλῇ ὡραν μετ' αὐτοῦ συνομιλήσας έστράφη πρὸς τούς περιστάτας και επήγεσε την συμπεριφορὰν και τὰς γνώσεις του νεανίου. Ακούσας δὲ παρὰ τούτων οτι ὁ νεανίας ήτο ὁ υἱός του, εἶπεν ἄχω μεγάλην ευχαριστήσιν! κ. Σ. Π. Α. Αθήνας: Σὰς ευχαριστοῦμεν. - κ. κ. W. W. Αμδουρῶν, Α. Β. Αευκάδα, Κ. Σ. Βενετίαν, Γ. Ν. Β. και Δ. Β. Άλεξάνδρειαν, Ι. Κ. Τ. Γόραν, Ν. Ν. Κάρυστον, Β. Ι. Α. Δημησιάναν, Χ. Α. Ρ. Πάτρας, Χ. Κ. και Ε. Α. Μ. Αθήνας. Έληφθησαν. - κ. Δ. Σ. Άλεξάνδρειαν. Δι' επιθέτου απεστάλησαν οί 4 θεμιτοί τόμοι και τὰ από της Ιαν. έγ. έξδ. φύλλα. - Τινί. Σόρον. «Δοθέντος της κόρας και της υγιάντης της εἰς την νιφερέντῃ της λατιτουδίνας και τὸ άλλοντανάμεντο ἀπὸ τὸ μεριθίνο». - Κ. Ι. Σ. Άλεξάνδρειαν. Έλάβατε φύλλον; - κ. Δ. Φ. Αθήνας. Μετὰ λύπης δὲν δυνάμεθα να την δημοσιεύσωμεν. - Αρθ. 370. Έν τούτοις ὁ μέγιστος τῶν νεωτέρων χρόνων φιλόσοφος, ὁ μεγαλόφαις Βάκων, έμπορεύθη τὸ δικαστικὸν αὐτοῦ αἴτιωμα και συνέλαβε εκ βορβορώδους πηγῆς χρυσοῦν πολύ. Η δημοδοκία του δι' έζηλέγηθη δικαστικῶς και η βουλή τῶν λόρδων τὸν κατέδικασεν ένενεν αὐτῆσ εις φυλάξιαν και χρηματικὴν ποινήν 40 χιλ. λιρ. - κ. Ν. Κ. Σόρον Φρ. 42. - Μικρὸ πτηνῷ. Πότε θα λάσωμεν την εξακολούθησιν; - Α. Δ!

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

72.

Τὸ ὄνομα μου, ἐξ ἑνδεκα γραμμάτων συγκείμενον εἶνε κύριον ὄνομα ὅπερ ἔφερε παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἄρχων Ἀθηναίος, Κερκυραῖος Πρότανις, Θάσιος ζωγράφος, Ῥόδιος Ὀλυμπιονίκης καὶ Μεσσηνίος στρατηγός· Ἐκ τῶν ἑνδεκα τούτων γραμμάτων

Τὰ 9, 8, 7, 8, 11, 3, 4, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίας θεᾶς.
 Τὰ 11, 5, 6, 7, 1, μέρος τοῦ σώματος.
 Τὰ 9, 6, 11, 5, 6, 11, τίτλον παλαιοῦ ποιήματος.
 Τὰ 5, 2, 6, 7, 6, 6, 11, ἀποτελέσμα φόβου.
 Τὰ 11, 10, 7, 8, 3, 6, 9, μαθηματικὴν ἀρχὴν.
 Τὰ 9, 6, 4, 6, 11, πάθημα.
 Τὰ 1, 2, 5, 6, 4, ἐδώδιμον.
 Τὰ 4, 5, 2, 8, 7, 7, 1, μέτρον ἐκτάσεως.
 Τὰ 11, 5, 6, 9, 6, 4, ἐνδειξὴν λύπης.
 Τὰ 9, 10, 11, 6, 4, μέρος γῆς.
 Τὰ 11, 3, 5, 10, 2, 1, ἐμπόρευμα σπουδαιότατον.
 Τὰ 7, 8, 2, 3, 11, 7, 1, εἰσόδημα χρημάτων.
 Τὰ 1, 3, 5, 9, 1, ὄρος περιέργων.
 Τὰ 1, 2, 5, 8, 7, 3, 4, 3, 1, ὀνομαστὴν βασιλίσαν τῆς ἀρχαιότητος.
 Τὰ 9, 10, 4, 5, 8, 3, 1, χριστιανικὸν παράγγελμα.
 Τὰ 7, 6, 3, 2, 1, θεότητα παλαιάν.
 Τὰ 1, 2, 8, 5, 10, τὸ μέγιστον προτέρημα.
 Διὰ τῶν γραμμάτων τῆς λέξεως ταύτης ἀποτελεῖται φράσις ἐκ τεσσάρων λέξεων σημαίνουσα γαλλιστί: Le souvenir de la vertu est le meilleur des monuments. — Ἐπίσης ἄλλη φράσις ἐξ ἑξ λέξεων, σημαίνουσα: N'ayez par peur d'une bouche qui est pleine de pain. — Ἐπίσης καὶ ἄλλαι πολλαί.

73.

. . . η
 . . . ι .

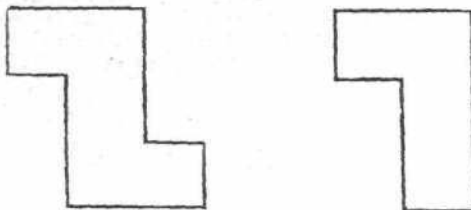
 η

74.

Η απλ; ; ; ; ε; ; ; ; η φ; ; ; ; ; ; ; ; ; τ; ; κα; ; ; ; ; ; ; ; ;

75.

Σχημάτισον τετράγωνον μετὰ τὰ κατωτέρω σχήματα, λαμβάνων ἕκαστον τούτων τετράκις.

76.

Ἰπῆρχα πρὶν νὰ τὸ εἰπῶ ἀπόιν, παρών κ' εἰς λήθην, Ἄλλ' ἄμα τ' ὠμολόγησα κί' ἀμέσως διελύθην. Γνωστός εἰμι ἀγνωρίστος, ἀπόκρυφος καὶ δῆλος, Τῆς ἡρεμίας σύντροφος, τῆς ἐρημίας φίλος. Ἐντὸς ἐμοῦ πᾶν ἄκουσμα καὶ ἀρχεται καὶ λήγει, Πλὴν τὸ αὐτὸ ἐν ἀκαρεῖ πρὶν νὰ πνιγῇ μετὰ πνίγει. Εἴμ' ἐνδειξίς ἢ γνώσεως ἢ παντελοῦς ἀγνοίας, Καὶ ὀποθήκη παλαιᾶς εἰμι φιλοσοφίας. Ὡς ἔζων πρὸ τῆς πλάσεως εἰς τὸ μηδὲν ὑπνώτων, Θά ζω καὶ μετὰ τὸν φοικιτὸν τῆς συντελείας κρότον. Διὰ νὰ μ' εὖρης μὴν ἀκούς ὁπόταν μ' ἐξηγῶσι. Εἰμι ἐναντιώτατον τοῦ ὀ,τι ἂν λαλῶσι.

77.

Ἄν τὸ πρῶτόν μου τὸ γράμμα ἀποβάλης, τότε μίαν θὰ εὖρης ἀνωνομίαν· καὶ τὸ δεύτερον ἐπίσης ἔαν ἀπορρίψης, πάλιν θ' ἀπαντήσης μίαν ἄλλην.

Πρῶτον, δεύτερον καὶ τρίτον ἂν ἐκβάλῃς, ἴδου μία κτηκτικὴ ἀνωνομία· καὶ τὸ τέταρτον ἀκόμη ἂν συναποβάλῃς, πάλιν θέλεις ἴδει μίαν ἄλλην.

Ἄν τὸ πρῶτόν μου συνδέσῃς μετὰ τὸ τελευταῖον, μίαν θὰ εὖρης ἀνωνομίαν. Ἄν τὸ τρίτόν μου δ' ἐνώσῃς μετὰ τὸ τελευταῖον, πάλιν θ' ἀπαντήσης μίαν ἄλλην. Εἰς τὰ δύο μου τὰ μέσα παραδόξως αὖθις μίαν βλέπετε ἀνωνομίαν. τὰ δὲ τρία τελευταῖα ἀναγραμματίσας, πάλιν θ' ἀπαντήσης μίαν ἄλλην. Τί περιέργων! τὸ πρῶτον μετὰ τὸ τέταρτόν μου μίαν συνιστοῦν ἀνωνομίαν· ἄλλ' ἰδῆτε, καὶ τὰ δύο τελευταῖά μου καὶ πάλιν σὰς δεικνύουν μίαν ἄλλην.

78.

Λέγουν πῶς θερμὸν ἔκρῶ, ἀπομένω ὅμως κρύον ἂν τὸ πρῶτόν μου ἐκλείψῃ καὶ τὸ δεύτερον στοιχείον.

79.

Si mon premier est cher, mon second l'est aussi; Mais pour trouver mon tout, il faut le faire ici.

80.

Mon second au dehors, mon premier au dedans, Défendent mon entier d'ennemis différents.

81.

Mon premier, cher lecteur, garantit tes foyers; Et mon second tes fruits, et mon tout tes papiers.

ΛΥΞΕΙΣ.

43.

Τὴν μέγιστην προῖκα ἔλαβεν ἐκ τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων ὁ Ἀλκιβιάδης, νομφεθεὶς τὴν Ἰππαρέτην, θυγατέρα τοῦ Ἰππονίκου, τοῦ ἐκ τοῦ πλουσίου γένους τῶν Δαδούχων, ἦτοι τῶν κρατούντων τὴν δᾶδα κατὰ τὰ ἐλευσίνια μυστήρια. Ἀνήργετο δὲ αὕτη ἢ προῖξ εἰς δέκα τάλαντα, ὅτε δ' ὁ Ἀλκιβιάδης ἀπέκτης τέκνον προσεισέπραξεν ἑτέρα δέκα. Ἄλλ' εἴκοσι τάλαντα ἀποτελοῦσιν ἀρχαίας δραχ. 120,000 ἀντιστοιχοῦσας κατὰ τὴν ἔξιν πρὸς περίπου 600,000 δραχμῶν παλαιῶν σημερινῶν.

46.

$$\begin{array}{r} 12 \quad 20 \quad 4 \quad 64 = 100 \\ +4 \quad -4 \quad \times 4 \quad : 4 \\ \hline 16 \quad 16 \quad 16 \quad 16 \end{array}$$

47.

Ἐάν αἱ κατώτεροι τάξεις ἔθνος τινὸς εἶνε κακαί, πταῖουσι συνηθέστατα διὰ τοῦτο αἱ ἀνώτεροι τάξεις.

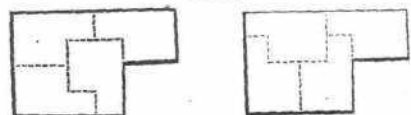
48.

Ἡ γλῶσσα κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα σπῆ.

49.

θ υ μ α
 υ μ η ν
 μ η λ η
 α ν η ρ

50.

51.

Αἱ μυστικαὶ συνδιαλέξεις γεννηθῶσιν ὑπονοίας. [Ἐν τῷ ἀρ. τούτῳ διορθ. N ἀντὶ ἈΣ N]

52. — Δίχη. — 53. — Καπνός. — 54. — Βολώνη. — 55. — Μορφεύς, Ὀρφεύς. — 56. — Oiseau. — 57. J'ai souvenance des souffrances qu'on souffertes Paris sous Colbert.